

Mál nr. 32/2026

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti váttryggingar: Ábyrgðartrygging ökutækis.

Endurkrafa vinnuveitanda skv. 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 20. janúar 2026 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V dags. 11. febrúar 2026.
3. Viðbótarathugasemdir M dags. 16. febrúar 2026.
4. Viðbótarathugasemdir V dags. 23. febrúar 2026.

Málsatvik.

M er vinnuveitandi X en af gögnum málsins má ráða að X hafi orðið fyrir líkamstjóni sem er bótaskyld úr ábyrgðartryggingu ótilgreindrar bifreiðar hjá V. Virðist sá þáttur málsins óumdeildur.

Í málskoti kemur fram að umrætt slys hafi átt sér stað hinn 8. ágúst 2022 og að X hafi verið óvinnufær frá þeim degi til 18. nóvember 2022. Á þeim tíma hafi M greitt honum laun í veikindaförföllum, alls 2.980.854 kr. Vinnu X sé þannig hagað að hann sé seldur út hjá M fyrir 13.944 kr. vegna hvernar klukkustundar án virðisaukaskatts og sé útsöhlutfallið 90%. Rekstrartap M vegna óvinnufærni X hafi því numið a.m.k. 3.790.947 kr. Á grundvelli 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 krefst M bóta að fjárhæð 2.980.854 kr., þ.e. þess tjóns sem það hafi orðið fyrir vegna greiddra launa í veikindaleyfi X. Til vara er þess krafist að úrskurðað verði um aðra og lægri fjárhæð. Að því frágengnu er krafist viðurkenningar á rétti M til bóta vegna þess tjóns sem varð af því að X var ekki seldur út í veikindum hans.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að V hafi kallað eftir frekari gögnum er sýni fram á tjón M en slík gögn hafi ekki borist. Hafi kröfu þess þar af leiðandi verið hafnað enda ósannað að endurkröfuréttur M sé fyrir hendi og verði M að bera hallann af þeim sönnunarskorti. V vísar til þess að það eitt að vinnuveitandi greiði laun í veikindaförföllum til samræmis við ákvæði kjarasamninga leiði ekki til þess að endurkröfuréttur stofnist og er vísað til umfjöllunar í bókinni „Bótaréttur I: Skaðabótaréttur“ því til stuðnings. Svo endurkröfuréttur stofnist þurfi vinnuveitandi að sýna fram á kostnað umfram forfallalaun, s.s. vegna ráðningar afleysingamanns eða aukinnar vinnu annars starfsfólks. Hafi engin gögn borist frá M um slíkan kostnað. Það nægi ekki að sýna fram á að M hefði útselt vinnu X gegn ákveðnu tímagjaldi og að meðaltalsnýting hafi verið 90% heldur þurfi að liggja fyrir gögn um raunverulegt tjón. Stofnist endurkröfuréttur þá ekki af því einu að ekki hafi verið unnt að selja vinnu X út meðan á veikindum hans stóð enda felist það eðli máls samkvæmt í veikindafjarveru starfsmanna að þeir geti ekki sinnt störfum sínum á meðan. Skorti því á að sýnt sé fram á raunverulega aukin útgjöld eða sannanlegt aukið fjártjón vegna líkamstjóns X.

Í viðbótarathugasemdu M er þeirri fullyrðingu V, að óskað hafi verið eftir frekari gögnum, hafnað enda hafi V lýst því yfir á fyrri stigum að frekari gögn mundu engu breyta um afstöðu þess. Krafa M sé þá einkum höfð uppi vegna þess tjóns sem hafi komið til vegna þess að M var ekki seldur út. Tjón M hefði verið miklum mun meira hefði verið ráðinn inn starfsmaður í afleysingum enda hefði kostnaður við þjálfun slíks starfsmanns verið ærinn. Hafi M tekið ákvörðun um að grípa ekki til slíkra aðgerða heldur takmarka tjón sitt eins og hægt var.

Álit.

Óumdeilt er í málinu að X varð fyrir líkamstjóni í slysi hinn 8. ágúst 2022 sem bótaskyld er úr ábyrgðartryggingu bifreiðar hjá V. Ágreiningur málsins lýtur að því hvort M, sem vinnuveitandi X, eigi endurkröfu samkvæmt 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. Þar kemur fram að vinnuveitandi sem greitt hafi slasaða laun eða aðrar launatengdar greiðslur vegna líkamstjóns geti krafist hinn skaðabótaskylda um endurgreiðslu að því marki sem fjártjón hafi orðið.

Það eitt að vinnuveitandi greiði starfsmanni sínum laun í veikindaförföllum leiðir þó ekki sjálfkrafa til þess að endurkröfuréttur stofnist heldur þarf að liggja fyrir að vinnuveitandi hafi orðið fyrir sannanlegu fjártjóni umfram þær greiðslur sem honum bar að inna af hendi samkvæmt ráðningarsamningi eða kjarasamningi.

Í gögnum málsins liggja ekki fyrir upplýsingar sem sýna fram á að M hafi orðið fyrir slíku tjóni vegna slyssins, svo sem vegna ráðningar afleysingafólks, aukinnar yfirvinnu annars starfsfólks eða annarra útgjalda sem rekja megi beint til fjarveru X. Þá verða þær almennu upplýsingar sem M hefur lagt fram um útselda vinnu X og meðaltalstölur þar að lútandi ekki taldar nægjanlegar til að sýna fram á raunverulegt tjón M vegna líkamstjóns X.

Verður M að bera hallann af sönnunarskorti um framangreint enda hvílir á því að sýna fram á tjón sitt og umfang þess. Verður samkvæmt framangreindu ekki fallist á að skilyrði endurkröfu M á grundvelli 2. mgr. 17. gr. skaðabótalaga séu uppfyllt. Er því óhjákvæmilegt að hafna öllum kröfum þess.

Niðurstaða.

Kröfum M á hendur V er hafnað.

Reykjavík, 17. mars 2026.
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Anna Lilja Ragnarsdóttir